

[Undervisningsministeren]

nuværende system. Om der har været manglende kendskab til det, eller det har været for vanskeligt at få det til at fungere, skal jeg ikke kunne sige, men det har i hvert fald ikke været synderlig anvendt.

Jeg kan give hr. Bertel Haarder den oplysning – det er nemlig ikke noget nyt – at der meget snart vil komme en vejledning, som skal vejlede om, hvorledes disse ting kan lade sig gøre; vi håber, at man så i højere grad vil anvende disse kombinerede praktikpladser. Jeg tror, at det er vigtigt i en tid med stadig mere specialiserede virksomheder, at vi ikke udelukker disse muligheder.

Så vil jeg godt om flere af ordførernes udtalelser om, at regeringens forslag på praktikpladsområdet er tvang – ordet pisk er ikke blevet nævnt i dag, men det var lige før; jeg kan se, fru Mimi Stilling Jakobsen nikker, så hun, ved at der er pisk i dette, og Berlingen har også i dag givet udtryk for noget lignende – sige, at det er jo ikke det, det drejer sig om.

Udgangspunktet for det er, at vi står med – vi kan diskutere tallet, men AIM-undersøgelsen siger ca. 90.000 godkendte, men ikke udnyttede praktikpladser. Det tal er for højt, men selv om det så bare var 40.000 praktikpladser, så må det jo undre én, hvorfor disse praktikpladser ikke udnyttes. Man kan se, at stort set alle arbejdsgivere – der er andre ting, der spiller ind, men stort set alle – som første årsag til, at de ikke har disse godkendte praktikpladser besat, nævner de økonomiske forhold i forbindelse med at have unge mennesker i en læreplads. Det kan vi så sammenholde med, at vi ved, at i 1981 blev 40 pct. af alle lære- og praktikpladser i den private sektor oprettet med tilskud.

Derfor finder vi altså, at vi må gå ind på det forhold, som erhvervslivet selv siger er med til at blokere, at vi får praktikpladser nok. Derfor finder vi det rimeligt, at der gives sådanne økonomiske incitamenter, at arbejdsgiverne vil tage de unge i uddannelse. Samtidig finder vi det altså også rimeligt, at de arbejdsgivere, som ikke vil påtage sig et uddannelsesansvar – det er gennemgående de store arbejdsgivere, for det er de små og de mellemstore virksomheder i landet, som normalt uddanner de unge – dog skal være med til f. eks. over AER-modellen at bidrage til de virksomheder, som faktisk påtager sig dette ansvar. Vi har peget på denne model, og

vi har peget på kvoteringsmodellen; man kunne også tænke sig en kombination af de to modeller.

Vi har i øvrigt sagt, at vi er åbne over for andre modeller og forslag, men der er én ting, der står knasende fast, og det er, at dette problem skal løses, og at den hidtidige indsats har vist sig ikke at have været tilstrækkelig. Frivilligheden og informationsvirksomheden – al ære for indsatsen i 1981 – skaffede meget langt fra de praktikpladser frem, vi har behov for. Nu må vi prøve nogle andre instrumenter. Derfor er det naturligt at tage udgangspunkt i, hvad arbejdsgiverne selv siger er et af problemerne, nemlig deres økonomiske forhold i forbindelse med at have unge i uddannelse.

(Kort bemærkning).

Mimi Stilling Jakobsen (CD):

Jeg skal naturligvis ikke i en kort bemærkning kommentere ministerens bemærkninger til mig, det har vi anden runde til, men jeg vil dog godt lige spørge ministeren, når ministeren så indigneret siger til fru Grethe Fenger Møller, at nu er tiden sandelig ikke inde til at snakke, nu skal der gøres noget, hvem det er, der har nedsat det udvalg, som jeg netop på mit partis vegne er blevet udpeget til. Hvad skal vi så med det udvalg? Det er efter min mening og bedste hukommelse regeringen, der har nedsat et beskæftigelsesudvalg til at klare ungdomsarbejdsløsheden. Tillægger ministeren det overhovedet nogen vægt? Hvis ikke, kan vi da stryge det udvalg igen. Jeg er i og for sig enig med ministeren i, at tiden ikke er til at snakke. Der er politikere, der tror, at hvis man har en handlingsplan og et udvalg, så har man klaret problemerne. Det er jo strålende, men det mener jeg ikke man har. Men jeg vil gerne spørge ministeren, om man nu pludselig vurderer, at det udvalg overhovedet ikke har nogen som helst betydning.

(Kort bemærkning).

Knud Lind (FP):

Undervisningsministeren nævnede, at en restaurant kunne skifte fra restaurant til vinstue osv., og at det kunne være årsagen. Jeg vil gøre ministeren opmærksom på, at Vindbyholt Kro har været landevejskro og spise-